

ΚΟΙΝΗ ΔΗΛΩΣΗ Ε.Ε.- ΤΟΥΡΚΙΑΣ : Μια χυδαία όψη της διαχείρισης του προσφυγικού

ΚΟΙΝΗ ΔΗΛΩΣΗ Ε.Ε.- ΤΟΥΡΚΙΑΣ : Μια χυδαία όψη της διαχείρισης του προσφυγικού

□□□□□□□□□□□□□□ □ **Σύμβαση της Γενεύης (1951)** □

Άρθρον 31. - Αι Συμβαλλόμενοι Χώροι δεν θα επιβάλλουν ποινικάς κυρώσεις εις πρόσφυγας λόγω παρανόμου εισόδου ή διαμονής, εάν ούτοι προερχόμενοι απ' ευθείας εκ χώρας ένθα η ζωή ή η ελευθερία αυτών ηπειλείτο, εν τη εννοία του άρθρου 1, εισερχωνται ή ευρίσκωνται ήδη επί του εδάφους αυτών άνευ αδείας, υπό την επιφύλαξιν πάντως ότι ούτοι αφ' ενός μεν θα παρουσιαστούν αμελλητί εις τας αρχάς αφ' ετέρου δε θα δώσουν επαρκείς εξηγήσεις περί της παρανόμου αυτών εισόδου ή διαμονής. (...)

Άρθρον 32. - 1. Αι Συμβαλλόμενοι Χώροι δεν θα απελεύθουν πρόσφυγας νομίμως διαμένοντας επί του εδάφους αυτών, ειμή μόνον δια λόγους εθνικής ασφαλείας ή δημοσίας τάξεως. (...)

Άρθρον 33. - 1. Ουδεμία Συμβαλλομένη Χώρα θα απελεύθνη ή θα επαναπροωθή, καθ' οιονδήποτε τρόπον, Πρόσφυγας, εις τα σύνορα εδαφών ένθα η ζωή ή ελευθερία αυτών απειλούνται δια λόγους φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, κοινωνικής τάξεως ή πολιτικών πεποιθήσεων.

ΣΥΜΒΑΣΙΣ δια την Προάσπισιν των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών (ΕΣΔΑ)

Άρθρον 3.- Ουδείς επιτρέπεται να υποβληθή εις βασάνους ούτε εις ποινάς ή μεταχειρισιν απανθρώπους ή εξευτελιστικάς.

□□□□□□□□□□□□□□ □ Επί σκοπώ παρατίθενται τα ανωτέρω άρθρα στην καθαρεύουσα, γιατί για την ελληνική κυβέρνηση, όπως και για τις προηγούμενες, έχουν την ισχύ του «Πάτερ ημών». Η ανελέητη πραγματικότητα της εφαρμογής του άρθρου 60 Ν. 4375/2016 δεν αφήνει περιθώρια αμφιβολίας για τη σωρεία παραβιάσεων του διεθνούς δικαίου εκ μέρους του ελληνικού κράτους. Το ζήτημα δεν αφορά «φιλοξενία» στους πρόσφυγες. Πρόκειται για διεθνή υποχρέωση του ελληνικού κράτους να δεχθεί στο έδαφός του κάθε άνθρωπο που θέλει να ζητήσει διεθνή προστασία και να του την παράσχει εφόσον πληροί τους όρους του νόμου, αλλά κυρίως να μην τον εκθέσει σε κίνδυνο απάνθρωπης και εξευτελιστικής μεταχείρισης, είτε κατά την παραμονή του στην επικράτεια, είτε δια της αποτροπής εισόδου του, είτε δια της απέλασής του (σε τρίτη χώρα ή στη χώρα καταγωγής). Η σημερινή ελληνική κυβέρνηση περιορίζει (χωρίς να εξαλείφει) τις «άτυπες επαναπροωθήσεις» (push-backs), συνεχίζει να εφαρμόζει το Πρωτόκολλο επανεισδοχής Ελλάδας – Τουρκίας (2001) και προσθέτει στο οπλοστάσιό της την κοινή δήλωση Ε.Ε. – Τουρκίας. Δεν είναι όμως απλά σκυλιά της Ευρώπης – Φρούριο, όσο κι αν η Frontex και το EASO συνδράμουν στο έγκλημα. Η ελληνική κυβέρνηση είναι ο φυσικός αυτουργός του εγκλήματος, τόσο δια πράξεων, όσο και δια παραλείψεων νόμιμων πράξεων. Για κάθε νεκρό λοιπόν λόγω των συνθηκών στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, για κάθε νεκρό στα νερά του Αιγαίου, για κάθε πρόσφυγα θύμα βίας, δεν φταίει η «κατάσταση», υπάρχουν συγκεκριμένες πολιτικές που χαράσσονται και εφαρμόζονται από συγκεκριμένους ανθρώπους στα πλαίσια μιας συγκεκριμένης πολιτικής. Δεν μπορούμε να μιλάμε για απουσία πολιτικής ένταξης, αλλά για εφαρμογή πολιτικής περιθωριοποίησης. Δεν θα

κατηγορήσουμε την κυβέρνηση ότι δεν μερίμνησε για την πρόσβαση των παιδιών των προσφύγων στα σχολεία, την κατηγορούμε για τον αποκλεισμό των παιδιών των προσφύγων από τη δημόσια εκπαίδευση.

□□□□□□□□□□□□□□□□ Οι πρόσφατες αποφάσεις του ΣτΕ που με την αφορμή των αιτήσεων ακύρωσης δύο Σύρων προσφύγων έκριναν την Τουρκία ως ασφαλή τρίτη χώρα επιβεβαίωσε ότι η δικαστική εξουσία διαπλέκεται και υπηρετεί την εκτελεστική σε κρίσιμες στιγμές (με τη μειοψηφήσασα άποψη να επιβεβαιώνει ότι οι δικαστές που κρίνουν αμερόληπτα παραμένουν μειοψηφία). Μια απλή ανάγνωση των δύο δικαστικών αποφάσεων κάνει φανερό ότι το ζήτημα δεν κρίθηκε στη βάση νομικής επιχειρηματολογίας (που δεν θα μπορούσε να ανευρεθεί).

□□□□□□□□□□□□□□□□ Εξάλλου, δεν είναι παρά αυταπάτη η άποψη ότι μια δεξιά ή κεντροδεξιά κυβέρνηση θα τα έκανε χειρότερα. Καμία κυβέρνηση υπ' αυτή τη συγκυρία δεν θα επιστράτευε το λιμενικό για να ξεφουσκώνει βάρκες. Κοινώς η «δεξιά» διαχείριση του μεταναστευτικού (και όταν λέμε «δεξιά» εννοούμε αυτή που προτάσσει το ιδεολόγημα της εθνικής ασφάλειας έναντι της διασφάλισης της αξιοπρέπειας και των δικαιωμάτων κάθε ανθρώπου, αυτή που προωθεί τη στρατιωτικοποίηση των συνόρων και υπηρετεί την πολιτική της Ευρώπης – Φρούριο, αυτή που θεωρεί ότι οι αξιοπρεπείς συνθήκες υποδοχής και διαμονής είναι pull factor) δεν είναι προνόμιο μιας «δεξιάς» κυβέρνησης.

□□□□□□□□□□□□□□□□ Και αντί ανάλυσης παραθέτουμε ένα απόσπασμα από το ποίημα της Κεννατικής καταγωγής Ουαρσάν Σάιρ:

«(...)

*πρέπει να καταλάβεις
ότι κανένας δε βάζει τα παιδιά του σε μια βάρκα
εκτός αν το νερό είναι πιο ασφαλές από την ξηρά
κανένας δεν καίει τις παλάμες του
κάτω από τρένα, ανάμεσα από βαγόνια
κανένας δεν περνά μέρες και νύχτες στο στομάχι ενός φορτηγού
τρώγοντας εφημερίδες
εκτός αν τα χιλιόμετρα που ταξιδεύει
σημαίνουν κάτι παραπάνω από ένα ταξίδι.
κανένας δε σέρνεται
κάτω από φράχτες
κανένας δε θέλει να τον δέρνουν
να τον λυπούνται
κανένας δε διαλέγει τα στρατόπεδα προσφύγων
ή τον πλήρη σωματικό έλεγχο σε σημεία
όπου το σώμα σου πονούσε
ή τη φυλακή,
επειδή η φυλακή είναι ασφαλέστερη
από μια πόλη που φλέγεται
και ένας δεσμοφύλακας το βράδι
είναι προτιμότερα από ένα φορτηγό
γεμάτο άντρες που μοιάζουν με τον πατέρα σου*

κανένας δε θα το μπορούσε
κανένας δε θα το άντεχε
κανένα δέρμα δε θα ήταν αρκετά σκληρό
για να ακούσει τα:
γυρίστε στην πατρίδα σας μαύροι
πρόσφυγες
βρομομετανάστες
ζητιάνοι ασύλου
που ρουφάτε τη χώρα μας
αράπηδες με τα χέρια απλωμένα
μυρίζετε περίεργα
απολίτιστοι
κάνετε λίμπα τη χώρα σας και τώρα θέλετε
να κάνετε και τη δική μας
πώς δε δίνουμε σημασία
στα λόγια
στα άγρια βλέμματα
ίσως επειδή τα χτυπήματα είναι πιο απαλά
από το ξερίζωμα ενός χεριού ή ποδιού
ή τα λόγια είναι πιο τρυφερά
από δεκατέσσερις άντρες
ανάμεσα στα πόδια σου
ή οι προσβολές είναι πιο εύκολο
να καταπιείς
από τα χαλίκια
από τα κόκαλα
από το κομματιασμένο κορμάκι του παιδιού σου.
θέλω να γυρίσω στην πατρίδα,
αλλά η πατρίδα είναι το στόμα ενός καρχαρία
πατρίδα είναι η κانه ενός όπλου
και κανένας δε θα άφηγε την πατρίδα
εκτός αν η πατρίδα σε κυνηγούσε μέχρι τις ακτές
εκτός αν η πατρίδα σου έλεγε να τρέξεις πιο γρήγορα
να αφήσεις πίσω τα ρούχα σου
να συρθείς στην έρημο
να κολυμπήσεις ωκεανούς
να πνιγείς
να σωθείς
να πεινάσεις
να εκλιπαρήσεις
να ξεχάσεις την υπερηφάνεια
η επιβίωσή σου είναι πιο σημαντική.
κανένας δεν αφήνει την πατρίδα εκτός αν η πατρίδα είναι
μια ιδρωμένη φωνή στο αυτί σου
που λέει
φύγε,

*τρέξε μακριά μου τώρα
δεν ξέρω τι έχω γίνει
αλλά ξέρω ότι οπουδήποτε αλλού
θα είσαι πιο ασφαλής απ' ό,τι εδώ»*

□

□ □ □ □ □ □ □ □